

Sygn. akt II KK 314/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

Protokolant Anna Janczak

w sprawie **R. W.**

oskarżonego z art. 209§1 a k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 sierpnia 2021r.

na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

kasacji wniesionej – na korzyść – przez Prokuratora Generalnego

od wyrok nakazowego Sądu Rejonowego w Z. z dnia 9 października 2019r., sygn.

akt II K (...)

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i przy zastosowaniu art. 537§2 k.p.k. na podstawie art. 17§1 pkt 7 k.p.k. umarza postępowanie w sprawie,**
- 2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 9 października 2019 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego **R. W.** za winnego tego, że:

- w okresie od 1 stycznia 2017r. do 18 kwietnia 2018r., z wyłączeniem okresów marca i sierpnia 2017r., w O. uchylał się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego w kwocie po 525 złotych miesięcznie na rzecz syna D. W., określonego co do wysokości prawomocną ugodą z dnia 9 czerwca 2015r. zawartą przed Sądem Rejonowym w Z. III Wydział Rodzinny i Nieletnich, w sprawie o sygn. akt III RC (...), przy czym łączna wartość powstałych wskutek tego zaległości alimentacyjnych przekroczyła równowartość co najmniej trzykrotnego świadczenia okresowego, jak też opóźnienie zaległego świadczenia przekroczyło okres trzech miesięcy, przez co naraził swojego syna D. W. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. czynu z art. 209§1a k.k.

Za tak opisany i zakwalifikowany czyn wymierzono oskarżonemu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym.

Wyrok uprawomocnił się nie będąc zaskarżony przez żadną ze stron.

Obecnie kasację od powyższego orzeczenia, na korzyść oskarżonego, złożył Prokurator Generalny.

Skarżący sformułował zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 500§1 i 3 k.p.k. i art. 17§1 pkt 7 k.p.k., polegającego na wydaniu wobec R. W. wyroku w postępowaniu nakazowym, mimo że okoliczności popełnienia opisanego w akcie oskarżenia czynu z art. 209§1a k.k. i wina oskarżonego, w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, budziły wątpliwości, co skutkowało skazaniem R. W. wyrokiem z dnia 9 października 2019r., sygn. akt II K (...), za czyn z art. 209§1a k.k., popełniony w okresie od 1 stycznia 2017r. do 18 kwietnia 2018r. z wyłączeniem okresów marca i sierpnia 2017r., pomimo to, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby, zawierającego się w granicach czasowych przestępstwa z art. 209§1a k.k. popełnionego w okresie od czerwca 2016r. do 18 kwietnia 2018r., za które oskarżony został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 16 listopada 2018r., sygn. akt II K (...), zostało już wcześniej zakończone, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia określoną w art. 439§1 pkt 8 k.p.k.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 17§1 pkt 7 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535§5 k.p.k., co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu.

Bezsprzecznie zaskarżone rozstrzygnięcie wydane zostało z rażącą obrazą art. 500§1 i 3 k.p.k., gdyż Sąd rozpoznający sprawę nie dostrzegł, pomimo tego, że dysponował stosownym odpisem wyroku – k. 40 akt sprawy II K (...), iż oskarżony został już prawomocnie skazany (wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Z. z dnia 16 listopada 2018r. w sprawie II K (...) uprawomocnił się w dniu 12 grudnia 2018r.) za przestępstwo z art. 209§1a k.k. popełnione na szkodę tego samego pokrzywdzonego – D. W. – w okresie od czerwca 2016r. do 18 kwietnia 2018r.

Skoro zatem zaskarżonym wyrokiem nakazowym uznano oskarżonego za winnego niealimentacji, częściowo w tym samym okresie – od 1 stycznia 2017r. do 18 kwietnia 2018r. – co objęty wskazany powyżej wyrokiem w sprawie II K (...), to doszło do naruszenia zasady *ne bis in idem*, a oskarżony został skazany pomimo, że postępowanie co do po części tego samego czynu, tej samej osoby, zostało już prawomocnie zakończone – art. 439§1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17§1 pkt 7 k.p.k.

Niewątpliwie też w przedmiotowej sprawie doszło do rażącego uchybienia wskazywanym przez skarżącego przepisom normującym przebieg postępowania nakazowego, wszak, tak jak wynika to z dyspozycji art. 500§3 k.p.k., uważna lektura akt sprawy musiałaby doprowadzić Sąd do wniosku, że zebrane dowody wskazują na to, że wina oskarżonego za tak opisany czyn budzi najdalej idące wątpliwości.

Ze wskazanych przyczyn konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku.

Ponieważ zaś na podstawie zebranych w sprawie dowodów w sposób niewątpliwy należało stwierdzić, że zaistniała sytuacja wskazana w art. art. 17§1 pkt 7 k.p.k., Sąd Najwyższy, przy zastosowaniu art. 537§2 k.p.k., orzekł o umorzeniu postępowania w sprawie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.